

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΗΡΑΙΔΑΣ

Εγκριμένον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως ελεύθερον ἀνάγνωσμά δι' ἄλλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηδὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτήσια δραχμαὶ 1000, Ἐξαμηνυ δραχ. 550. Τρίμηνα δραχ. 300. Τὸ φύλλον δραχ. 30.
ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΑΙ ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ (εὐχρηστικὰ βιβλία, τοκὸν κτλ.) ἀνωτόμος : εἰς τὸν τόπον διδόν ἢ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ, 580ς Ἐδριπέδου, 42 — Ἀθήνας.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΤΗΣ-ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ (1879-1941)
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδίστου μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Ἐδριπέδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Παρίδοσ Β' — Τόμος 49ος

Ἀθήναι, 5 Σεπτεμβρίου 1942

Ἔτος 64ον. — Ἀριθ. 40

Ο ΟΡΦΑΝΟΣ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΟΡΛΕΑΝΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΕ'

«Νὰ μὴ μὲ ξεχάσετε, κύριε Βασίλει»

Λίγες ἡμέρες μετὰ τὶς σκηνὰς ποδ διηγηθήκαμε, ἡ λαίδη Ἐνοσορτ δέχθηκε τὴν ἐπίσκεψιν τῆς καλλιᾶς τῆς ἐκείνης φιληγητάδας ποδ εἶχε λείπει στὸ ἐξωτερικόν.

Οἱ δύο γριᾶς κάθονταν στὸ σαλόνι καὶ κουβέντιαζαν ζωηρά.

Ὁ Φίλιππος, τὴν ὥρα ποδ μπήκαν, εὐτυχε νὰ βρισκεται στὸ μπαλκόνι τοῦ σαλονιοῦ. Δὲν τὸν εἶδαν, οὔτε ἐκεῖνος τὶς εἶδε. Ἀλλὰ ὅταν σὲ λίγο, παραμερίζοντας τοὺς μπερνετάδας, ἔκαμε νὰ βγῆ, τὶς εἶδε, ἄκουσε τὸνομά του καὶ, ἀπὸ περιέργεια, στάθηκε ἐκεῖ ἀπὸ πίσω νὰκούσῃ τί ἔλεγαν γι' αὐτόν. Καὶ νὰ τί ἄκουσε τὸ δυστυχισμένον παιδί:

— Ἄν μὲ ρωτοῦσαν τότε ἐμένα, ἔλεγε ἡ λαίδη Ἐνοσορτ, δὲν θὰ τοὺς ἀφίνα νὰ υιοθετήσουν ἕνα ξένο κι' ἀγνωστο παλιόπαιδο. Κι' ἄς ἐμοίταζε, κατὰ σύμπτωση βέβαια, τοῦ μακαρίτη τοῦ Φιλίππου μας. Ἀλλὰ βιάστηκαν πολλὸ καὶ τώρα τὸ μετανοιοῦν.

— Φυσικὰ, ἀποκρίθηκε ἡ φιληγητάδα τώρα ἔχουν κι' ἀγαποῦν παιδί δικό τους.

— Δὲν εἶναι μόνο αὐτό. Τὸν Φίλιππο τὸν βαρῆθηκαν, γιατί δὲν βγῆκε καλὸς ἔπος περίμεναν. Ὅσο μεγαλώνει, τόσο πιδὸ πολλὸ φαίνεται ἡ προστυχία του. Φαντάσου, τίς προάλλες μὰς κουβέντιασε ἐδῶ ἕνα ἔλεεινὸ ἀραπέπουλο, κλέφτικο, βρώμικο, λέγοντας πὼς ἦταν γιὸς μιάς

φίλης του στὴ Νέα Ὀρλεάνη! Εἶδαμε καὶ πάθαμε νὰ τὸν ξεφορτωθῶμε. Ἀλλὰ δὲν βαρῆσαι! ἐγὼ εἶμαι βέβαιη πὼς ὁ Φίλιππος ἐξακολουθεῖ νὰ τὸν βλέπῃ ἔξω.

— Τί ἔλεεινὸ παιδί! Τὸ εὐτόχη-

αὐτὸ τὸ παιδί. Δὲν τὸ ἀγαποῦν, δὲν μποροῦν νὰ τὸ ἀγαπήσουν τέτοιο ποδ βγῆκε, καὶ φυσικὰ τοὺς εἶναι βᾶρος.

— Δὲν μποροῦν τάχα νὰ τὸ εἶσους πίσω;

— Σὲ ποιόν; Δὲν ἔχει κανένα. Κι' ἀφοῦ τὸ υιοθέτησαν μετὰ φορὰ, θάχαν τύψεις νὰ τὸ πετάξουν στὸ δρόμο... Ἄς εἶναι, ἐγὼ ἐλπίζω πὼς καμμιά ὥρα θὰ φύγῃ μόνος του κι' ἔτσι θὰ τὸν ξεφορτωθῶμε.

— Λέτε; ὕστερ' ἀπὸ τὴν καλοπέραση ποδ γνώρισε στὸ σπῆτι σας; Δὲν πιστεύω νὰ κάμῃ τέτοια τρέλλα.

— Μπᾶ! ἡ ζωὴ τοῦ δρόμου τοῦ ἀρέσει καλύτερα. Ἐνα παιδί ποδ τὸ μέγαλωσε μὴ ἀραπένα... τί περιμένεις;

Εἶπαν κι' ἄλλα τέτοια. Ὁ Φίλιππος τᾶκουσε ἔλα. Καὶ μόνο ἀφοῦ ἔφυγε ἡ ἐπισκέπτρια ποδ τὴν ξέβγαλε ἡ λαίδη, ἀφῆσε κι' ἐκεῖνος τὸν κρυφώνα του καὶ, κατὰ χλωμος, ἀνέθηκε στὴν κάμαρά του χωρὶς νὰ τὸν ἰδῇ κανέναν.

Ἐκεῖ ἐκάθησε, ἀκέφθηκε, καὶ σὲ λίγες στιγμὲς, πῆρε τὴν ἀπόφασή του κι' ἔκαμε ἕνα σχέδιο...

Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἰδίας ἡμέρας, ἡ λαίδη, γυρίζοντας ἀπὸ μὴ ἐπίσκεψιν, εἶδε, στὴ γωνιά τοῦ δρόμου τὸν Φίλιππο καὶ τὸν Δίλιβελ, νὰ μιλοῦν οἱ δύο τους ζωηρά, μὰ καὶ προσφιλῶς ὡς συνηθιστες.

«Καλὰ τὸ εἶπα ἐγὼ — συλλογισθηκε — νὰ, ποδ ἐξακολουθεῖ νὰ χῆ φίλιες μ' αὐτὸ τὸ βρωμιόπαιδο... Τί νὰ τοῦ λέῃ ἀραγε; Νὰ, ἡ ὥρα νὰ θέλῃ νὰ μοῦ τὸν ξαναφέρῃ στὸ σπῆτι. Μ' ἄς τολμήσῃ! Αὐτὴ τῆ φορὰ, δὲν ἔχει, θὰ τοὺς πετάξω ἔξω καὶ τοὺς δύο!»

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

— Ἰδὲς τί ὄψατα ποδ κολυμπᾷ ἡ μαμά! Ἰ' Ἀνεκοινοῦθη ἀπὸ τὸν Ἀκάνιο.

μα εἶναι ποδ λείπει ἡ Λουκία... — Ἄ, ἂν ἦταν νὰ μείνῃ ἐδῶ κι' αὐτὸν τὸν χερμώνα ἡ Λουκία μου, θὰ ἐπέμενα νὰ τὸν διαώξου. Τί τράβηξε τὸν περασμένο χρόνο ἐξαιτίας του τὸ χρυσὸ μου!... Μεγάλον μπελά τελοσπάντων ἔβαλαν στὸ κεφάλι τους ὁ γιὸς μου κι' ἡ νύφη μου μ'

Μ' αυτό ξαναθυμήθηκε και τα ποινικά και πρόσθεσε: «Αλήθεια, τί έκαμε ο Θωμάς μ' εκείνα τα σιχαμένα; Τα πέταξε; Θα τον ρωτήσω». Αλλά δεν είχε κοντά της τόν άμαζά για να τον ρωτήσει άμέσως: στην επίσκεψή της, έκεί κοντά, είχε πάει πεζή. Κι' ως που να τον ξαναϊδή, ή γριά τδ' έξηλασε και πάλι.

Τδ βράδυ, στη σάλλα, έλοι παρατήρησαν πδς δ Φίλιππος ήταν χλωμός και πολύ άπ' τδ συνηθισμένο, παραγμένος, κι' ή φορεσιά του σδ μεγάλη άταξία.

— Πδς ντύνεται έτσι αυτό τδ παιδί; είπε σιγά στη νύφη της ή λαϊδη Ένσορτ. Δέν είναι πιά για να παρουσιάζεται σέ κόσμο. Ντροπή!

— Κι' έγώ είμαι πολύ στενοχωρημένη γι' αυτό, άποκρίθηκε ή κ. Ένσορτ. Δέν ξέρω τί να κάμω...

Τάκουσε αυτό δ Φίλιππος — είχε δξύτατη την άκοή — κι' έσκυψε στδ βιβλίο πδς φυλλομετρούσε, για να κρύψει τδ θέλημα δάκρυά του. Έστειρα καθήσε ήσυχά στδ τραπέζι, χωρίς να προσέξη λέξη. Μόνο δ καλδς Βασέτος παρατήρησε πδς τδ παιδί, έκείνο τδ βράδυ, δέν έτρωγε σχεδόν καθόλου. Καί συλλογίστηκε: «Τί τδ έκαμαν πάλι και δέν έχει δρεξη;...»

«Ας τδ φυλάξω αυτά, να τδ φάη άργότερα πδς ίσως πείνάσει». Κι' έθαλε κατά μέρος ένα πιάτο μακαρόνια κι' ένα καλδ κομμάτι ρομπίφι.

Μετά τδ γεύμα, ένδ δ Βασέτος τοποθετούσε τ' άσημικά στδ ντουλάπι τους, μπήκε στην κάμαρα κι' δ Φίλιππος. Κάτι βέβαια θάθελε να πη στδν γέρο οίκονόμο, μα ήταν τόσο ταραγμένος, πδς δέν μπορούσε να μιλήσει. Ο Βασέτος τδ έδωσε τότε τδ φάγιά πδς τδ είχε φυλάξει. Άπ' αυτή την καλωσύνη τδ φίλου του συγκινήθηκε ακόμα περισσότερο κι' άρχισε να κλαίη.

— Μπά! μπά! τί έχετε, κύριε Φίλιππε; γιατί κλαίτε; ρώτησε έκπληκτος δ Βασέτος.

— Τίποτα, κύρ - Βασέτε, τίποτα. Αλλά είστε τόσο καλός σέ μένα, και τώρα, άμα βλέπω κινένα να είναι καλός σέ μένα... κλαίω χωρίς να θέλω.

— Ναί, αλήθεια... τδ βλέπω κι' έγώ πδς δέν σάς μεταχειρίζονται πιά δπως πρώτα... Αλλάξαν άπ' τδν καιρό πδς γεννήθηκε τέλλο παιδί... Λέτε να μη σάς αγαπούν πιά δ πατέρας σας κι' ή μητέρα σας;

— Ω, όχι, δέν λέω τέτοιο πράγμα... αλλά... τώρα πρέπει ν' άνεθώ στην κάμαρά μου...

— Θα τδ φάτε αυτά;

— Άν μπορέσω... Καληνύχτα, κύρ - Βασέτε!

Κι' δ Φίλιππος πρόσθεσε με κάποιο δισταγμό!

— Ήθελα πολύ, να σάς σφίξω τδ χέρι.

— Έυχαριστώ, παιδί μου, άποκρίθηκε δ οίκονόμος, σφίγγοντας τδ χέρι πδς τδ έτεινε δ Φίλιππος.

— Και να μη με ξεχάσετε, σάς παρακαλώ, πρόσθεσε τδ παιδί, χαμογελώντας μέσ' στα δάκρυά του.

— Πδς να σάς ξεχάσω, άφοι σάς βλέπω καθεμέρα;

— Μά... άν φύγω; Θα μείνετε πάντα φίλος μου; Θα λέτε σ' δσους θά σάς μιλούν για μένα, πδς δέν ήμουν κακδ παιδί;

— Ω, γι' αυτό να είστε ήσυχός. Μά... προκείται να φύγετε; Τί συμβαίνει;

— Τίποτα, τίποτα!... Έυχαριστώ, καλέ μου κύρ - Βασέτε... Καληνύχτα!

Και με μιá εβγλωτή ματιά, γεμάτη θλίψη κι' αγάπη, δ Φίλιππος βγήκε χωρίς άλλη λέξη, άφίνονας τδν γέρο οίκονόμο λυπημένο και σκεπτικό...

[Παράφραση από τδ γαλλικό] (Άκόλουθε) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΧΑΡΟΥΜΕΝΑ ΠΑΙΔΙΑ

Και μιá φορά συλλογίζομαι, βλέποντας τδ μαθητούδια να ξεκινάνε με χαρά για τδ σχολείο: Μά γιατί νάναι τόσο χαρούμενα τδ παιδιά; Δέν έχουν και κείνα σκοτούρες, δποχρεώσεις, δουλειά; Πδσες φορές είναι τδ μάθημα άκαταλαβίστικο, δ καθηγητής άνιάρος, δ επιστάτης βάρβαρος. Τί τιμωρίες χωρίς σδαρή άφορημή! Ήρας άτέλειωτες τυραννισμένο διάδασμα πάνω σ' εν άχαρο βιβλίο, μάθήματα κουραστικά πδς δέ μιλάνε στην ψυχή τους...

Γιατί νάναι τδ παιδιά τόσο χαρούμενα; Είναι τδ νειάτα τους, τδ αίμα πδς κυκλοφορεί έλλο ζωντάνια μέσα στις φλέβες τους; τδ καλδ φαί πδς φάγανε στδ σπίτι γιατί ή μαμά διαλέγει πάντα τδ φαί τδν παιδιδν; Μά όχι! και κείνος δ μικρός πδς διαλαλάει τις σταρόπητες και τδ «προπολεμικά σκαλτσούνια» στη γωνιά τδς δρόμου, έχει κέφι. Και τδ πιτσιρίκι, πδς σδς ζητάει «κινένα λεφτό, για ν' αγοράσω τίποτα να φάω» είναι και κείνο χαρούμενο. Πηδάει τδ σκαλιά και γελάει, χώνεται κάτω άπδ τδ καθίσματα τδς ηλεκτρικού, τσακύνεται, πειράζει. Κι' είναι κι' δ θυμός του χαρούμενος. Γιατί;

Κι' δ θυμός του χαρούμενος. Γιατί;... [Παράφραση από τδ γαλλικό] (Άκόλουθε) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Τδ παιδί παίζει τρώγοντας, παίζει, δουλεύοντας, τσακύνεται και παίζει, με τδ παιχνίδι κομμάτι, κι' δλη ή ζωή του έχει ένα σκοπό, τδ παιχνίδι: Ας αποφασίζαμε και μεις σί μεγάλοι, μιá φορά στη ζωή μας, να παίξουμε!

ΚΙΤΣΑ ΜΑΛΙΚΟΥΤΗ

ΤΡΙΠΤΥΧΟ

ΕΤΟΝ ΑΞΕΧΑΣΤΟ ΤΟΝΗ ΛΙΤΕΟ

Β' ΠΡΟΣΕΥΧΗ

«Και τον καλό και σοφό τάδε θεό θεία έρωκα λουλούδια, και λαμπάδες φιλές σάν τδν μικρό άδερφό κι' άσπρες σάν τήν ψυχή του». (Από τδ τελευταίο κομμάτι τδς Μάρκου Μπόταρρη).

Αυτδ άστέρια έξοφαν άπδ τδν ουρανό να φέρουν μήνυμα στδν κόσμο και δνδ καινούργια άστέρια γύρευσε 'Η Παναγιά σ' όλη τή γη.

Κυρά τδν Άγγέλων, Μιá μέρα μās έφυγε ξάφνου δ μικρός [άδερφός,

Κυρά τδν Άγγέλων, Ποι τδ βρήκες έκείνα τ' άστέρια τδ [δνδ που σταλάζουν γλυκύτατα φως;

Κυρά τδν Άγγέλων, Τήν εικόνα σου ποίος θά στείλει με [γαλάζια λουλούδια όρθεινά;

Κυρά τδν Άγγέλων, Άγαπούσε τδν ήλιο τδ δάση και τδ [λουμπινιά δειλινά

Κυρά τδν Άγγέλων, Σάν τ' δλόφο τδ πεδίο τδς μέστωνες [τ' όμο κορμι

Κι' όλη ή νιότη του γέλιο κι' άνάσα [βαδιά κι' αγάπη κι' όρημ,

Κυρά τδν Άγγέλων, Οι φιλές μās λαμπάδες, οι κάτασπρες [έχουν μπροστά σου λυγισα,

Κυρά τδν Άγγέλων, Κι' όμως τόξερές πόσο δ μικρός άδερφός [λως λυγαρούσε να ζήσει,

Κυρά τδν Άγγέλων, Άν μās έχει ξεχάσει δ μικρός άδερφός [σφς στδν άστραν τή χώρα,

Σεά φιλόστοργα χέρια σου πάρε για [κείνον τδ λίγα μās δδρα;

Μυσοειδές άπδ κήμα ζεστό και λουλούδι [δια κι' όπωδες

Κι' όσα χρώματα κι' όσα τραγούδια [μās φέρνουν οι ώρες.

Τις χαρούμενες σκέψεις, τδ παλιά μās [παιχνίδια — κοπάδια λευκά περιστέρια

Νά μην είναι χωρίς συντροφιά δ άδερφός [φούλης κεί πάνω στ' άστέρια,

Και νάρθη, να τδς πής, να μās δη κά [ποιο ρόδινο βράδυ

Μές σης λεύκας τδ ρίγη, σης βούσης [τδ γέλιο, σης σδρας τδ χάδι

Όδηγητά, λαμπάδες σου φέρνουμε και [γαλάζια λουλούδια όρθεινά,

Κυρά τδν Άγγέλων, Τδ μικρόν άδερφό μέσα σ' όνειρο [σφες κοντά μās ξανά,

Η ΠΑΤΡΙΔΑ ΤΟΥ ΚΟΡΑΗ

Άγαπητοί μου,

ΟΙΟΣ άπό σάς δέν ξέρει τδν 'Αδαμάντιο Κοραή, τδν μεγαλύτερο σοφό Νεοέλληνα: Γεννήθηκε τδ 1748, πέθανε τδ 1838, σπούδασε γιατρός, άφοσιώθηκε στη φιλολογία, έκαμε κριτικές έκδόσεις αρχαίων συγγραφέων, ήταν και λογοτέχνης, έγραψε τδν άμυητο «Παπατρέχα», — σάν πρόλογο στδς έκδοση τδς 'Ομήρου — μās άφισε ένα πλήθος θαυμάσιες έπιστολές, και πρωτοστάτησε στδ γλωσσικό πρόβλημα πδς ζητούσε άπδ τότε τή λύση του. Πολλοί κατηγορούν σήμερα τδν Κοραή πδς δέν μπόρεσε να τή βρη. Και πραγματικώς, τδ σύστημά του — ή διόρθωση τδν κοινών λέξεων, τδν λαϊκών, κι' ή συμμόρφωση τους με τήν αρχαία γραμματική, όχι πο τήρι αλλά πο τήριον, όχι σίτι αλλά ο σίτιον — δέν ήταν καθόλου σοφό. Τδ εναντίο άκριβδς επικράτησε: ή συμμόρφωση και τδν αρχαίων λέξεων με τή νέα γραμματική, όχι ή πατρίς αλλά ή πατρίδα, όχι τής μη τρδς αλλά τής μη τ ε ρ α ς. Δέν πρέπει όμως να ξεχνούμε πδς δ Κοραής ανυτάχθηκε στδς φανατικούς αρχαιστές τδς καιρού του, πδς επέμεναν να γράφουν με καθαρεύουσα δλωσδιόλου άκατάληπτη στδ λαό, άνειρευμένοι να αναστήσουν τή γλώσσα τδς Ξενοφώντα — άν ήταν ποτέ δυνατή τέτοια νεκρανάσταση! — και συμβούλευε μιá απλούστερη, προσιότερη γλώσσα, με τίς κοινές, τίς λαϊκές λέξεις, έστω και διορθωμένες. Δέν βρήκε τή σωστή λύση, ναί, έκαμε όμως σ' αυτήν ένα πρώτο, πολύ σπουδαίο βήμα, και μπορούμε να πουμε πδς τήν άπλή γλώσσα, πδς έγινε σιγά - σιγά ή σημερινή δημοτική, τή χρωστάμε και στδν Κοραή. Έτσι ή άλλοιως, ή δόξα του στάθηκε μεγάλη, κι' όσο ζούσε και μετά θάνατο. Έθνομά του θά τδ βρήτε — χαρακτηριστικώτατο — και στδ ξένα έγκυκλοπαίδεια λεξικά, ακόμα και στδ μικρό Λαρούς, δπου τόσο λίγοι Νεοέλληνες φιγουράρουν. Ποιά είναι, τώρα, ή πατρίδα τδς μεγάλου και δοξαμένου ατδού φιλό-

λογου; Όλοι τδν θεωρούμε και τδν λέμε Χίο. Αλλά... «δύο πόλεις μάραντο σοφήν περί ρίζαν Κοραή, Χίος και Σμύρνη». Ο κ. Μιχ. Αργυρόπουλος τουλάχιστο ισχυρίζεται πδς πρέπει να τδν θεωρούμε και να τδν λέμε Σμυρνιά. Κι' είναι πολύ πειστικός δ κ. Αργυρόπουλος στδ νέο ώραιότατο βιβλίο πδς τυπώνει τώρα, «Χρονικά τής Ανατολής», και πδς είχε τήν καλωσύνη να μου άνακοινώση τδ πρώτα τυπογραφικά φύλλα. Ίδου τί έδιάβασα στδ Β' κεφάλαιο, πδς επιγράφεται «Κοραής δ Σμυρνιάος»: Γεννήθηκε στη Σμύρνη, σ' ένα σπίτι τδς χιωτικού μαχαλά, πδς σώζοταν ως τδ τελευταία χρόνια. Αλήθεια, δ πατέρας του, δ Γιάννης Κοραής ή Κουραϊς, ήταν Χιώτης: αλλά στη Σμύρνη ζούσε άπδ τδν γέρο οίκονόμο λυπημένο και σκεπτικό... [Παράφραση από τδ γαλλικό] (Άκόλουθε) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Στη Χίο δέν πήγε ποτέ. Τη Σμύρνη μόνο ήξερε για πατρίδα. Και στδ πρώτο μάλιστα βιβλίο πδς τύπωσε, έγραψε δ ίδιος «υπό 'Αδαμαντίου Κοραή τδς Σμυρνιάος». Επίσης και στδ πρώτο επιτύμβιο πδς έσύνθεσε δ ίδιος για τδν τάφο του, δομαίζεται Σμυρνιάος.

Στδ δεύτερο όμως και τδ τελευταίο, τδ πασίγνωστο πδς χαρακτήρισε και στδν τάφο του, στδ Παρίσι, έγραψε: «Αδαμάντιος Κοραής, Χίος». Γιατί άλλαξε έτσι, γιατί δέν θεωρούσε πιά πατρίδα του τή Σμύρνη; Ο κ. Αργυρόπουλος μās τδ έξηγει κι' αυτό, φαίνεται πδς δ Κοραής είχε παράπονα άπδ τδς Σμυρνιάος, πδς σδ πολλές περιστάσεις δέν τδς φέρθηκαν όπως έπρεπε, ένδ απεναντίας οι Χιώτες, κολακευμένοι για τήν καταγωγή του, δέν έπαψαν να τδν τιμούν και, πλούσιοι κίβλα, να τδν όποστηρίζουν. Και μετά τδ θάνατό του ακόμα, ένδ οι Σμυρνιάος τδν παραμέλησαν, οι Χιώτες τδς έστησαν άγαλμα κι' έδωσαν βιβλιοθήκη με τθνομά του. Άπδ αγάπη λοιπόν κι' ευγνωμοσύνη, ίσως κι' άπδ τή θέληση τδν ίδιων τδν Χιωτήδων, άλλαξε πατρίδα δ Κοραής. Άδιάφορο, τδ πράγματα, δέν αλλάζουν. Κανέναν δέν μπορεί να χυ δπρα πατρίδα θέλει, αλλά όποιος έχει πραγματικώς, Κι' δ 'Αδαμάντιος Κοραής δέν ήταν Χιώτης, αλλά Σμυρνιάος.

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Τ' ΟΝΕΙΡΟ ΤΟΥ ΚΥΡ-ΗΛΙΑ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

Του κύρ 'Ηλία τδς άρεσε πολύ να χαζεύη και στδ μαγαζιά τής Βαγδάτης. Του θύμιζαν τδ άμπατζιδικα τής 'Αθήνας πδς, καθώς ξερούμε, τδ επισκεπτόταν συχνά. Αλλά πδς πδς πλούσια, πδς ώραια, ήταν τδ μαγαζιά τής Βαγδάτης! Υπαίθρια τδ περισσότερα, τί θες και δέν είχαν! Μεταξωτά, χρυσοφάντα, χρυσοκέντητα, μάλλινα, βελουδένια, λινά, πέτσιννα, με τδ λαμπρότερα χρώματα. Και σπαθιά, και τουφέκια, και σελάχια, και φέσια, και στολινά με πολύτιμες πέτρες, άπ' όλα! Του φαινόταν πδς διάβαζε τδ παρανόμια τής Χαλιμάς. Και κάτι πελάγια πιθάκια για λάδι τδς θύμιζαν τδ πιθάκια με τδς κλέφτες τδς 'Αλημπαμιά...

Διάλεγε κι' αγοράζε ένα σωρό πράγματα καθεμέρα. Κι' αφού τὰ πλήρωνε από τὸ ἀνεξάντητο πουγγί του, χωρίς νὰ κάνει παζάρια, ἔλεγε: — Νὰ μοῦ τὰ στείλετε στὸ σπίτι.

— Μάλιστα, τὸ ἔβρουμα, τοῦ ἀπαντοῦσαν μὲ χίλιους τεμνίτιδες οἱ ἔμποροι, πού τὸν θεωροῦσαν ὑπέρπλουτο-σάν τὸ σουλτάνο τους.

Στὰ μαγαζιά ἐκεῖνα πῆγαιναν γιὰ νὰ φωνίσουν καὶ γυναῖκες μπαμπολωμένες μὲ γιὰ σμάκια καὶ καβάλλα σὲ δημοσφαι γαϊδουράκια. «Νά, κι' αὐτὸ δπως στὴ Χαλιμά», συλλογιζόταν καταγοητευμένος ὁ κύρ-Ἡλίας. Κι' ἐξακολουθοῦσε τὸν περίπατό του, στὴν «ἐυγενικιά πόλη» πού δὲν τὴ χόρταινε.

Πῶς τὴν εἶχε ἀγαπήσει! Μὰ κι' ἡ Βαγδάτη τὸν ἀγαποῦσε. Αὐτὸ ὁ κύρ-Ἡλίας τὸ ἔβλεπε καθαρά. Καὶ καμμιά φορὰ συλλογιζόταν: «Γιὰ φαντάσου, αὐτοὶ οἱ καλοὶ ἄνθρωποι νὰ μ' ἔκαναν σουλιάνο τους, δπως καὶ στὰ παραμῦθια τῆς Χαλιμάς!»

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΕΝΑ ΚΟΡΙΤΣΑΚΙ ΜΕ ΧΡΥΣΗ ΚΑΡΔΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ΒΕΡΤΗ ΒΕΡΝΑΓΕ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

«Περίεργο κορίτσι, σκέφθηκε ὁ μπαμπάς. Φαίνεται πολὺ ντροπαλὴ κι' ἄλλο θέλει νὰ τὴν ἀφήσω ἔδω. Ἡ ἀλήθεια εἶναι πῶς θὰ μὲ δυσκολέψῃ πολὺ ἀν τὴν σέρνω παντοῦ μαζί μου».

Ἐφυγε λοιπὸν ἀφήνοντας τὴν κόρη του εὐχαριστημένη ἀλλ' ἀκαίκα πωρσάνησεν. Ὅταν ἔμειναν μόνοι τους, ὁ Ἄλκης τῆς εἶπε μὲ κάπως περιβολικὰ εὐγενικὸ ὕφος:

— Μὴν ξεχνᾷς ὅτι δὲν σὲ βλέπω, ἀγαπητῆ μου ἐξαδέλφη, ἐπομένως δὲν ἔξω τίποτε ἀπ' ἐμὲ, τι ἀφορᾷ. Πρῶτα ἀπ' ἄλλα εἶσαι ἡ Διάνα ἢ ἡ Χρυσῆς; Χρυσῆς, τί ὄραϊο ὄνομα! Ἄ γαί, θυμάμαι, στὸ διάλεξε ὁ θεὸς Στέφανος, ὁ νουνός σου. Γιὰ πὲς μου ἀκόμη: Μιὰ ἀπὸ τίς ἑαδέλφες μὰς φαίνονται πολὺ νόστιμη στὶς φωτογραφίες πού μὰς εἶχε δείξει ὁ θεὸς κάποτε. Θὰ εἶσαι σύ, δίχως ἄλλο. Ὅταν ἔχει κανεὶς ἓνα τέτοιο ὄνομα!

Ἡ μικρούλα ἔνοιωσε μεγάλο πειρασμό. Ν' ἀφήσῃ τὸν Ἄλκη νὰ νομίξῃ πῶς ἦταν αὐτὴ ἡ νόστιμη ἐξαδέλφη; Ἀλλὰ πρῶτα ἀπ' ἄλλα δὲν μπορούσε νὰ πῇ φέμματα ὕστερα, τ' ἀδέλφια τῆς θάβγαζαν γρήγορα τὸν Ἄλκη ἀπὸ τὴν πλάνη του καὶ θὰ τὴν ντροπίαζαν χειρότερα. Ἀπάντησε λοιπὸν μὲ πνιγμένη φωνή:

— Ὄχι, ἐγὼ δὲν εἶμαι καθόλου δημοφῆ, ἀπεναντίας.

— Κρίμα! ἔκανε ὁ Ἄλκης, ἀλλὰ μὲ τέτοιο ὕφος ὥστε ἡ Μαλάμω κα-

τάλαβε πῶς τοῦ ἦταν τελείως ἀδιάφορο.

Τῆς ἔκανε ὕστερα καὶ μερικὲς ἀλλες ἐρωτήσεις, πού τὸ κοριτσακὶ κατέλαβε πῶς ἦταν ἐντελῶς τυπικὲς καὶ ἡ συνομιλία ἔπεσε.

«Ὁ Θέμις καταβρόχθισε μιὰ πελώρια φέτα ἀλειμμένη μὲ γλυκό...»

«Τὸ δίχως ἄλλο εἶμαι πολὺ κουτὴ, σκεπτόταν μὲ θλίψη ἡ Μαλάμω. Ἡ Διάνα θὰ εἶχε βρεῖ ἓνα σωρὸ ἐνδιαφέροντα πράγματα νὰ τοῦ πῇ, γιὰ νὰ τὸν διασκεδάσῃ. Νά τον τώρα πού χαμουριέται. Ὁ καίμενος ὁ Ἄλκης. Πῶσο θὰ στενοχωριέται μέσα στὸ σκοτάδι!»

Γιὰ νὰ πάρῃ μιὰ ἰδέα ἔκλεισε τὰ μάτια τῆς, καὶ τὰ κράτησε κλεισμένα γιὰ λίγα λεπτά. Ἄχ τί μαῦρο, τί πένθιμο αὐτὸ τὸ σκοτάδι! Τ' ἔνοιξε λοιπὸν γρήγορα-γρήγορα καὶ εἶπε μὲ θάρρος:

— Ἄλκη, γιὰ πὲς μου: μήπως

θὰ ἤθελες νὰ σοῦ διαβάσω τίποτε; — Ἐὐχαριστῶς, ἑαδέλφουλα μου. Νὰ μιὰ ὑψηροῦσα πού ἡ λαλὰ δὲν μπορεῖ νὰ μοῦ τὴν κάνει. Βιβλίο ἕμωσ δὲν ἔχω κανένα ἔδω. Τί νὰ τὰ κάνω ἐγὼ ἓνας τυφλός!

— Ἐπάνω στὸ τραπέζακι εἶναι διάφορα εἰκονογραφημένα περιοδικά. Θέλεις νὰ σοῦ διαλέξω ἀπ' αὐτά;

— Θὰ ἔβρης ἐαυτὸν νὰ διαλέξῃς; «Ὁχι, γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, καμμιά ἡλιθία ἱστορία τοῦ Χόλλυγουντ! Λέγε μου τοὺς τίτλους τῶν κομματιῶν κι' ἐγὼ θὰ σοῦ πῶ».

«Δὲν μοῦ ἔχει ἐμπιστοσύνη, σκέφθηκε μελαγχολικὰ ἡ μικρῆ. Ἐ βέβαια, τί γοῦστο μπορεῖ νὰ ἔχῃ ἡ χοντρο-Μαλάμω;» Ἄρχισε λοιπὸν νὰ φάγγῃ μὲσ' στὰ περιοδικά, κι' ὕστερα ἀπὸ ἀκριτὰ ἀνυπόμονα ὄχι, ὄχι τοῦ Ἄλκη, κατέληξαν σὲ μιὰ ἱστορία πού γιὰ ἡρώα τῆς εἶχε ἓνα σκόλο. Ἡ Μαλάμω πού ἀγαποῦσε τὰ ζῶα μὲ πάθος, διάβαζε τὴν ἱστορία μὲ ἰδιαίτερη εὐχαρίστηση. Στὴν ἀρχὴ ἡ φωνὴ τῆς ἔτρεμε λιγάκι μὰ μὲ τὸ διάβασμα σὲ λίγο ἔξασε καὶ τὸν Ἄλκη καὶ τὸ δωμάτιο τοῦ ξενοδοχείου, καὶ παρακολουθοῦσε τίς περιπέτειες τοῦ καλοῦ σκύλου σάν νὰ διάβαζε ἀποκλειστικὰ, γιὰ τὸν ἑαυτὸ τῆς.

Τὸ τέλος ἦταν θλιβερό: Ὁ σκύλος ὁ καίμενος πέθανε. Ἡ Μαλάμω τότε πῆρε ἓναν πιὸ σιγανό; πιὸ τρυφερὸ τόνο καὶ τὰ δάκρυα ἔτρεχαν ἀπὸ τὰ χοντρά τῆς μάγουλα σάν ἔκλεισε τὸ φυλλάδιο.

Ἡ Ἄλκης εἶχε ἀνασηκωθεί στὸν ἀγκῶνα του καὶ τὴν ἀκουγε μὲ προσοχή. Τί θάλεγε ἄραγε τώρα; Δίχως ἄλλο θὰ τὴν κορόιδευε. Κι' ἔμωσ, γιὰ μεγάλη ἐκπληξή τῆς, δῆλωσε:

— Καταπληκτικὸ, μὰ τὴν ἀλήθεια. Τί ὄραϊα φωνὴ πού ἔχεις; ἑαδέλφουλα! Καὶ διαβάσεις καὶ μὲ σωστὸ τονισμό, μὲ αἰσθημα, μὲ ἀντίληψη. Σὲ συγχαίρω καὶ σ' εὐχαριστῶ. Μ' ἔκανες μὲ ξεχάσω γιὰ λίγο τὴν πλήξη μου. Ποῖός σ' ἔμαθε νὰ διαβάξῃς ἔτσι;

— Κανέναν. Στὸ σπίτι, ἀν διάβαζα μ' αὐτὸν τὸν τρόπο, θὰ μὲ κορόιδευαν. Καμμιά φορὰ ἔμωσ, δταν εἶμαι μόνη μου, μ' ἀρέσει νὰ διαβάξω δυνατὰ. Μοῦ φαίνεται σάν νὰ παίρνουν τὰ λόγια φτερά. Ἔτσι δὲν σοῦ φαίνεται καὶ σένα; (Ἀκολουθεῖ)

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΤΙ ΝΑ ΣΚΕΠΤΕΤΑΙ;

Ὁ Γεώργιος, μικρὸ χωριατόπαιδο, κάθεται ἑπιπλασμένος στὸ χεῖλος ἑνὸς κρημονιῆ καὶ κοιτάζει κάτω. Τί νὰ σκεπτεται ἄραγε; Τί ἄλλο βεβαίως, θὰ πῆτε, ἀπὸ τὰ παιχνίδια του, τοὺς φίλους του, τὸ σχολεῖο του; Ὁχι. Θὰ λέγῃ μὲ τὸ νοῦ του:

«Τί ὄραϊα πού εἶναι ἔδω! τί ὄραϊα καὶ κάτω! ἐκεῖ τὸ σιτάρι, πάρα πέρα τὸ ἀμπέλι! ἐκεῖ δένδρα! Πέρα τὸ ποταμάκι, τὰ κρόβατα μὲ τὸν τσοπάνο τὸν Μήτσο!

Καὶ πέρα ἡ κοιλίτσα πού φαίνεται, πῶς νὰ εἶναι τάχα; Τί ὄραϊα σιτίττα θὰ ἔχῃ, τί πλατέα, τί ἐκκλησιῆς μὲ ψηλά καμπαναριά!

Πῶς θὰ ἤθελα νὰ ἦξερὰ νὰ ζωγραφίσω, νὰ τὰ ζωγραφίσω ἄλλα αὐτά! Ἡ νάχα φτερά νὰ πέταγα ἀπάνω ἀπ' ἄλλα, νὰ πῆγαίνα πέρα, πάνω ἀπὸ τὴ θάλασσα!...

Στὸ σχολεῖο ὁ δάσκαλος λέει πῶς οἱ ἄνθρωποι εἶναι τὰ τελειότερα ζῶα! Μὰ μήπως μποροῦν νὰ πετᾶνε σάν τὰ πουλιά; Μήπως μποροῦν νὰ κολυμπᾶνε στὸ νερὸ χωρὶς νὰ πνιγῶνται, σάν ἐκεῖνα τὰ ψάρια πού ἐπιπᾶσιν στὸ ποτάμι; Μποροῦν νὰ κελαιδίσουν ἐπὶ ὄραϊα σάν τ' ἀηδόνι, τὸν κότσυφα καὶ τὸ καναρίνι;»

Ἐξάφνα ἓνας περίεργος θορυβώδης στήθος πού δυνάμωνε σιγά σιγά σὲ λίγο, ἓνα ἀεροπλάνο φάνηκε νὰ ἔρχεται σάν τεράστιο μαῦρο πουλί.

«Μπα! ἓνα ἀεροπλάνο», εἶπε ὁ Γεώργιος. Νὰ πού πετοῦν κι' οἱ ἄνθρωποι; δὲν τὰχα σκαρδαῖ αὐτὸ, δηλαδὴ ἔρχασα, πῶς οἱ ἄνθρωποι εἶναι τὰ σφώτερα ζῶα.

Μήπως δὲν ἔκαμαν τραῖνα καὶ αὐτοκίνητα; ἀμὴ τὰ βαπόρια; καὶ κείνα τὰ ὑποβρυχία πού βουτᾶνε σάν ψάρια; Ἀλλὰ, τί κάθουμαι καὶ σκέπτομαι ἔτσι, ἐνῶ ἔχω μπροστὰ μου τόσο ὄραϊα πράγματα;

του κορδία ἀνθίς, καθὼς πέθαινε, ἡ μνήμη τῶν φωτερῶν δαιμονίων πού εἶχαν περάσει. Ἐνα μεριμῆκι, ἀσφαλμένο στὴν τρύπα του, μασούλιζε τὴν ἴδια ὄρα, μὲ μιὰ κατσοφιασμένη καὶ πένθιμη σφοδρότητα, τοὺς σκόρους πού εἶχε τότε μαζέψει...

Στὴ μεγάλη, βοσεινὴ κἀμαρὰ μου ἔχω ἀνοίξει ἓνα παράθυρο στὴν ἀνατολῆ. Κ' εἶναι ζωντανῶν μέσα μου οἱ θύμησες, κι' δταν σκαρτοῦν στὴν ψυχὴ μου οἱ ἐπιθυμίες, τὸ παράθυρο ἀγκυλιάζει διάπλατο τὸ φῶς καὶ τ' ὄραϊα.

ΚΑΡΑΒΙΑ

Μόνος ἀπόμεινα στὴν ἐρημ ἀκρογιαλιά... Τάσρα — δειλὲς ψυχὲς — τρεμάμενες [στοῦ ἀπείρου τῆν ἐρημιά σιγῆς. Γύρω σιγαλιά... Μακρὰ, μαρᾶβια ἀρθόπρωρα — τοῦ ἰσνείου

Πλάσματα ἐξάσια — ξατικά — γοργο- [περνοῦν μ' ὀλόασπρα τὰ πανιά. Πᾶνε γιὰ χῶρες [πῶς ἡ χαρά, τὸ γέλιο κυβερνοῦν, [δπου οἱ ἄνθρωποι δὲ γνωρίζουν μπό- [σρες

«Πόθε καλιέ, πόθε πού ἀπόψε τὴν [καρδιά ξανά μου κυριεύεις, πόθε κλάνε, [δός μου φτερά κι' ἐγὼ νὰ φύγω μὰ [βραδυά, μὲ τὰ καράβια πού μπροστὰ μου ἄλλα [περναῖνε!...

Στὶς παραδείσιες χῶρες πῶρτα μὲ καὶ μὲ, [Καράβια, στὴς χαρὲς τὰ ὄραϊα παλά- [τῆτα!...

Μ' αὐτὰ περνοῦν μακρὰ... μακρὰ [μου, ὠμέ, [στὴς θάλασσας τὰ θαμπωμένα πλάτια...

Καὶ μένει ὁ πόθος μου χωρὶς φτερά... [— Πῶσο γιὰ μὲ βαριά διαβαίνουν οἱ θ- [σρες... —

Καὶ φεύγουν τὰ καράβια... Τὴ χαρὰ [πάνε νὰ βροῦν στὶς μαγευμένες χῶρες [Φεύγουν μακρὰ... Μὰ ὁ πόθος μου [προσμένει τὸ καράβι του — ὁ ἐλπί- [δρας χάδι! —

καὶ πολὺ περισσότερο οὐτὸ φίλους. Ἐ- [τσι τὴ θέση τους τὴν εἶχε πάρει ἓνας [ὄραϊος γάτος μὲ λαμπρὸ τρίχωμα, πού [ἀκουγε σὸ ἠρωτικὸ ὄνομα Κίτσος. Ἡ [καίμενη εἶχε τὸν Κίτσο τῆς καὶ σάν [παιδί καὶ τὰ σύντροφο. Ἀσφαλῶς μαζί [του θὰ μοιραζόταν καὶ τίς χαρὲς καὶ [τίς λύπες τῆς, ἀν εἶχε. Τὸν περιποι- [οῦσαν σάν τὸ πῶ χαιδεμένο παιδί, κι' ὁ [μῶς ὁ γάτος δὲν ἦταν διόλου κακομα- [θημένος.

Τὴ θυμάμαι ἓνα μεσημέρι πρὶν ἀπὸ [τὸν πόλεμο, νὰ περιμένῃ στὴν κρῆτα [τῆς τὸ γάτο, κα' δταν ἐπιτέλους παρου- [σιάστηκε, ἡ γοῖα μὲ τὴν πιὸ γλυκιὰ [φωνὴ πού γίνεται, γύρισε κατὰ τὸ μέ- [ρος του μ' ἀνοιχτὴ τὴν ἀγκαλιά τῆς [καὶ τοῦ εἶπε: — Καλῶς τὸν Κίτσο μου! [Γύρισε, πουλάκι μου; ἔμαθες πολλὰ [γράμματα στὸ σχολεῖο;

Νὰ σὰς πῶ τὴν ἀλήθεια ἐκεῖνη τὴ [στιγμὴ συγκινήθηκα. — Γιὰ δέξ, εἶπα [μέσα μου, δὴ τὴ μητρικὴ στοργὴ πού [δὲ βόηκε ποτὲ ἡ καίμενη πού νὰ δώσῃ, [τὴν ἔχει ἔξει στὸν Κίτσο, πού τὸν παρ- [νάει γιὰ παιδί τῆς!

Ἦρθε ἔμωσ ὁ πόλεμος κι' ὕστερα [τόσα ἄλλα γεγονότα. Τῶς τελευταίους [μῆνες παρατήρησα πῶς ἀπὸ μέρα σὲ μέ- [ρα ἡ γοῖα γινόταν ὀλο καὶ πιὸ ἀδυ- [νατη ἐνῶ ὁ Κίτσος ἐξακολουθοῦσε [νὰ ναι σχεδὸν ὅπως ἦταν, νάχη τὴν ἴδια [ὄρεξη γιὰ παιχνίδια καὶ γιὰ χαιδέματα. [Γιὰ πόλιν καιρὸ δὲ μπορούσα νὰ κα- [ταλάβω αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, ὅσοτου μιὰ [μέρα ἀνακάλυψα πῶς ἡ γοῖα καὶ τὸ [φωμὶ τῆς κι' ὁ ἄλλο εἶχε, τῶδινε [στὸν Κίτσο τῆς ὄμοια μ' ἀληθινὴ μάνα.

Ἦταν ἔμωσ γραφτὸ ὁ συμπαθη- [κὸς γάτος νὰ μὴ ζῆσῃ γιὰ πολὺ. Εἶναι [πάντε μέρες πού χάρηκε κι' ἀπὸ τότε [οὔτε γύρισε κίωσ. Τρεῖς φορὲς κλαί- [μένη σχεδὸν ἡ γοῖα καὶ ἔλεγε σὰτι μὰς [ἐπιτόντας τον. Θέλησα νὰ τῆς πῶ σὲ [μιὰ στιγμὴ πῶς ὁ γάτος τῆς οὔτε θὰ ἔα- [καυγέσῃ, γιατί ὑποκετεύομαι τί ἔγινε. [Τὴ λυπάμαι ἔμωσ καὶ δὲν τολμῶ νὰ [τῆς τὸ πῶ. Σήμερα ἀσφαλῶς θὰ κλαίῃ. [Ἐχασε τὸ φίλο, τὸ παιδί τῆς. — Ὄ, ἂν [ἔφατε σεις πού τὸν πῆρατε τὴ θλίψη [τῆς φτωχῆς γοῖας, εἶμαι βεβαίως [ποτὲ δὲν θὰ τῆς τὸν παίονατε...

Γάμινθος [B]

ΛΑΧΤΑΡΑ

Καὶ κοιτάζοντας τ' ὀστέρια [κάθε βράδι, [περιμένο μήπως μῶου [αὐτὸ σκοτάδι, [ἐπ' αὐτὰ θελήσῃ ἓνα [νὰ μὲ μᾶθῃ, [ἀπὸ πού τ' ἀνθρώπινα [πηγάδουν πάθη.

Λουδοβίκος [B]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἄνδρας: — Τοτό! Μπα σὲ καλὸ [σου! Γιατί σίχνης ζεστὸ νερὸ στὴ γά- [χη τῆς κόττας; [Τοτός: — Γιὰ νάου βρασμένα τὰ [αὐγά πού θὰ κάνῃ.

(Γεγονός) Διηγούρινα

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Οι νέοι όροι: Δέν δημοσιεύεται... Αγγελία μεγαλύτερα των 15 στίχων...

[MB-1249]

Προσοχή! Προκηρύσσουμε τον πρώτο λογοτεχνικό διαγωνισμό με θέμα: «Μία τραυσματώδης μέρα»...

«Δουλειές με Φοίντες»

[MB-1250]

ΜΙΚΡΟ ΠΕΡΙΣΚΟΠΙΟ

Αποτέλεσματα του Αιγαίου νησιού «Ασπίδα Αντιόχου»... Α' ΒΡΑΒΕΙΟ: Ντίκος Ζηριώτης...

Β' ΒΡΑΒΕΙΟ: Διονύσιος Παλιούρης... Γ' ΒΡΑΒΕΙΟ: Διαβαζάκης Πουλί...

Δ' ΒΡΑΒΕΙΟ: Χρυσή Φλόγα... Ε' ΒΡΑΒΕΙΟ: Χρυσόφωτος Πεταλούδας...

ΕΠΙΘΥΜΟΙ: Δρυός, Σέφυρος, Λουδοβίκος... Εύχαριστούμε όλους που μας διοσμήσαν...

[MB-1251]

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 2ου διαγωνισμού μου.

[MB-744] Απήγγισαν 21, οι εβής: (κατά σειράν λήφως): Ήπειρωτάκι, Δοξαζένος...

Α' ΒΡΑΒΕΙΟ: Μικρός Καλλιτέχνης... Β' ΒΡΑΒΕΙΟ: Ηλέκτρα... Γ' ΒΡΑΒΕΙΟ: Αλεξάνδρα...

ΑΥΤΟΣ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

[MB-1252]

Αναία... λουλουδιές εβής. Βιολέττα, πότε μάς έρχεσαι;

Αμάραντα

[MB-1253]

Βασίλισσα των Ρόδων, Κάσμεν Σόβρα, Ανδρούλα, Σανθό Ίππότη... Οδύνη μου...

[MB-1254]

Στην Τυφλό Ανοιχτομάτη, Θερμά τα συλλυπητήριά μου.

ΗΠΕΙΡΩΤΑΚΙ

[MB-1255]

Κατόπιν αποφάσεως του Διοικητικού Συμβουλίου παραλείπονται...

«ΓΥΜΝΑΣΙΟΠΑΙΔΑ»

[MB-1256]

Σύλλογος «ΤΕΧΝΗ» Σεπτέμβρης: Έβη μήνες από ιδρυσή μας...

[MB-1257]

Συμπρωτόπουλα, προκηγνύδα διαγωνισμών έπευχε...

Ντίκος Ζηριώτης, τετραδιάκι σου φραϊότατον... Μπαλβεντές, Βάγνε...

ΠΙΟΣ ΤΟΥ ΦΥΛΑΧΕΙΟΥ... Τυφλό Ανοιχτομάτη, σ'εί και στους αδελφούς σου...

[MB-1258]

ΙΔΙΟΜΕΝΕΣ... Χρυσή Νεότης: Αυστηρός, αλλά ή παρατήρησις...

[MB-1259]

ΑΚΑΚΙΟΣ Για τους ΤΡΕΙΣ ΤΕΜΠΕΛΑΝΕΣ... Τυφλό Ανοιχτομάτη, σ'εί και στους αδελφούς σου...

[MB-1260]

Εισερχόμενος στο Διαπλασκόκομο, χαιρετώ ή ΧΡΥΣΑΥΓΗ... ΠΡΟΜΗΘΕΑΣ ΔΕΣΜΩΤΗΣ

[MB-1261]

Αμέλα, Τυφλό Ανοιχτομάτη, θερμά συλλυπητήρια... Ανοιχτομάτη, σ'εί και στους αδελφούς σου...

[MB-1262]

Θερμά συγκαρητήρια στο 2ο παράρημα για την έπιτυχέστατη γιορτή του Παρσιών... ΠΡΟΜΗΘΕΑΣ ΔΕΣΜΩΤΗΣ

[MB-1263]

Το Μικρό μας Παρακάπιό λάμπει και θα λάμπει... Ανοιχτομάτη, σ'εί και στους αδελφούς σου...

[MB-1264]

Ανοιχτομάτη, θερμά συλλυπητήρια... Ανοιχτομάτη, σ'εί και στους αδελφούς σου...

[MB-1265]

Ανοιχτομάτη, θερμά συλλυπητήρια... Ανοιχτομάτη, σ'εί και στους αδελφούς σου...

[MB-1266]

Ανοιχτομάτη, θερμά συλλυπητήρια... Ανοιχτομάτη, σ'εί και στους αδελφούς σου...

[MB-1267]

Ανοιχτομάτη, θερμά συλλυπητήρια... Ανοιχτομάτη, σ'εί και στους αδελφούς σου...

[MB-1268]

Ανοιχτομάτη, θερμά συλλυπητήρια... Ανοιχτομάτη, σ'εί και στους αδελφούς σου...

[MB-1269]

Ανοιχτομάτη, θερμά συλλυπητήρια... Ανοιχτομάτη, σ'εί και στους αδελφούς σου...

[MB-1270]

Ανοιχτομάτη, θερμά συλλυπητήρια... Ανοιχτομάτη, σ'εί και στους αδελφούς σου...

[MB-1271]

Ανοιχτομάτη, θερμά συλλυπητήρια... Ανοιχτομάτη, σ'εί και στους αδελφούς σου...

[MB-1272]

Ανοιχτομάτη, θερμά συλλυπητήρια... Ανοιχτομάτη, σ'εί και στους αδελφούς σου...

[MB-1273]

Ανοιχτομάτη, θερμά συλλυπητήρια... Ανοιχτομάτη, σ'εί και στους αδελφούς σου...

[MB-1274]

Ανοιχτομάτη, θερμά συλλυπητήρια... Ανοιχτομάτη, σ'εί και στους αδελφούς σου...

[MB-1275]

Ανοιχτομάτη, θερμά συλλυπητήρια... Ανοιχτομάτη, σ'εί και στους αδελφούς σου...

[MB-1276]

Ανοιχτομάτη, θερμά συλλυπητήρια... Ανοιχτομάτη, σ'εί και στους αδελφούς σου...

[MB-1277]

Ανοιχτομάτη, θερμά συλλυπητήρια... Ανοιχτομάτη, σ'εί και στους αδελφούς σου...

[MB-1278]

Ανοιχτομάτη, θερμά συλλυπητήρια... Ανοιχτομάτη, σ'εί και στους αδελφούς σου...

[MB-1279]

Ανοιχτομάτη, θερμά συλλυπητήρια... Ανοιχτομάτη, σ'εί και στους αδελφούς σου...

[MB-1280]

Ανοιχτομάτη, θερμά συλλυπητήρια... Ανοιχτομάτη, σ'εί και στους αδελφούς σου...

[MB-1281]

Ανοιχτομάτη, θερμά συλλυπητήρια... Ανοιχτομάτη, σ'εί και στους αδελφούς σου...

[MB-1282]

Ανοιχτομάτη, θερμά συλλυπητήρια... Ανοιχτομάτη, σ'εί και στους αδελφούς σου...

[MB-1283]

Ανοιχτομάτη, θερμά συλλυπητήρια... Ανοιχτομάτη, σ'εί και στους αδελφούς σου...

[MB-1284]

Αποτελέσματα (MB 589) Βραβεύονται: Πρώτων: Χάων, Δούτερον: Νεζρός...

[MB-1285]

Ανοιχτομάτη, θερμά συλλυπητήρια... Ανοιχτομάτη, σ'εί και στους αδελφούς σου...

[MB-1286]

Ανοιχτομάτη, θερμά συλλυπητήρια... Ανοιχτομάτη, σ'εί και στους αδελφούς σου...

[MB-1287]

Ανοιχτομάτη, θερμά συλλυπητήρια... Ανοιχτομάτη, σ'εί και στους αδελφούς σου...

[MB-1288]

Ανοιχτομάτη, θερμά συλλυπητήρια... Ανοιχτομάτη, σ'εί και στους αδελφούς σου...

[MB-1289]

Ανοιχτομάτη, θερμά συλλυπητήρια... Ανοιχτομάτη, σ'εί και στους αδελφούς σου...

[MB-1290]

Ανοιχτομάτη, θερμά συλλυπητήρια... Ανοιχτομάτη, σ'εί και στους αδελφούς σου...

[MB-1291]

Ανοιχτομάτη, θερμά συλλυπητήρια... Ανοιχτομάτη, σ'εί και στους αδελφούς σου...

[MB-1292]

Ανοιχτομάτη, θερμά συλλυπητήρια... Ανοιχτομάτη, σ'εί και στους αδελφούς σου...

[MB-1293]

Ανοιχτομάτη, θερμά συλλυπητήρια... Ανοιχτομάτη, σ'εί και στους αδελφούς σου...

[MB-1294]

Ανοιχτομάτη, θερμά συλλυπητήρια... Ανοιχτομάτη, σ'εί και στους αδελφούς σου...

[MB-1295]

Ανοιχτομάτη, θερμά συλλυπητήρια... Ανοιχτομάτη, σ'εί και στους αδελφούς σου...

[MB-1296]

Ανοιχτομάτη, θερμά συλλυπητήρια... Ανοιχτομάτη, σ'εί και στους αδελφούς σου...

[MB-1297]

Ανοιχτομάτη, θερμά συλλυπητήρια... Ανοιχτομάτη, σ'εί και στους αδελφούς σου...

[MB-1298]

Ανοιχτομάτη, θερμά συλλυπητήρια... Ανοιχτομάτη, σ'εί και στους αδελφούς σου...

[MB-1299]

Ανοιχτομάτη, θερμά συλλυπητήρια... Ανοιχτομάτη, σ'εί και στους αδελφούς σου...

[MB-1300]

Ανοιχτομάτη, θερμά συλλυπητήρια... Ανοιχτομάτη, σ'εί και στους αδελφούς σου...

[MB-1301]

Ανοιχτομάτη, θερμά συλλυπητήρια... Ανοιχτομάτη, σ'εί και στους αδελφούς σου...

[MB-1302]

Ανοιχτομάτη, θερμά συλλυπητήρια... Ανοιχτομάτη, σ'εί και στους αδελφούς σου...

[MB-1303]

Ανοιχτομάτη, θερμά συλλυπητήρια... Ανοιχτομάτη, σ'εί και στους αδελφούς σου...